

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Novosadem ve věci

žalobkyně: DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s., IČO: 65401875
sídlem v Praze 1, Krátkého 1
zastoupen advokátem JUDr. Františkem Vyskočilem
sídlem Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1) UPC Česká republika, s. r. o., IČO: 00562262
sídlem Závašova 502/5, 140 00 Praha 4
2) UPC Direct Programming II B.V., reg. číslo 34177274
sídlem Boeingavenue 53, 1119PE Schiphol – Rijk, Nizozemsko
obě zastoupeny advokátem Mgr. Pavlem Dřímalem
sídlem Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1

o 5 659 941,80 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou UPC Česká republika, s. r. o., je žaloba co do základu důvodná.
- II. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou UPC Direct Programming II B.V. se žaloba o zaplacení částky 2 829 970,90 Kč s příslušenstvím zamítá.
- III. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou UPC Direct Programming II B.V. je žalobkyně povinna zaplatit této žalované na náhradě nákladů řízení částku 331 435,94 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Dřímala, zástupce žalované.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze na náhradě nákladů řízení částku 3 150 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se domáhá uložení povinnosti každé ze žalovaných zaplatit jí částku 2 829 970,90 Kč s přísl. (poté, co vzala žalobu vůči oběma žalovaným částečně zpět). Tvrdí, že je coby kolektivní správce oprávněna ke kolektivní správě povinně kolektivně spravovaných práv na přenos televizního vysílání děl literárních, dramatických, hudebně dramatických, choreografických apod. V Rozhodné době (3. 9. 2007 až 31. 5. 2010) provozovala 1. žalovaná službu digitální satelitní televize UPC Direct, čímž vykonávala přenos televizního vysílání autorských děl dle ust. § 22 odst. 2 AZ (autorský zákon), aniž by od žalobkyně nabyla licenci k užití autorských děl. 2. žalovaná poskytovala v téže době pro 1. žalovanou servisní služby spočívající v provozu družic pro přímé vysílání, a tudíž se tak v součinnosti s 1. žalovanou dopouštěla neoprávněného přenosu televizního vysílání autorských děl. Služba UPC Direct spočívá v umožnění individuálního příjmu digitálního vysílání televizního signálu v objednaném rozsahu, v zapůjčení vhodného přijímacího komunikačního zařízení a ve vypořádání nároku vysílatele a třetích osob za příjem tohoto signálu. Požadovaná částka vůči každé žalované odpovídá jedné polovině sumy, kterou by žalobkyně získala pro ní zastupované autory, pokud by byla řádně hrazena licenční odměna za užití autorských děl prostřednictvím služby UPC Direct v Rozhodné době.
2. Obě žalované navrhy zamítnutí žaloby. Namítají, že služba UPC Direct spočívá ve vysílání díla pomocí družice, přičemž navíc v naprosté většině případů začíná nepřerušovaný řetězec sdělování mimo území ČR. Činností žalovaných pak nedochází k přerušování sdělovacího řetězce, do kterého jsou jednotlivé programy vkládány původními vysílajícími. Žalobkyně neprokázala novou veřejnost a kolik je jejich členů. 1. žalovaná dále namítá, že žalobou uplatněné právo se týká té části podniku, která byla následně vložena do základního kapitálu společnosti UPC DTH S.á.r.l., z čehož dovozuje, že i kdyby původně byla dlužníkem žalobkyně, pak s převodem podniku přešel též tento dluh na uvedenou společnost. Obě žalované dále nesouhlasí ani s vyčíslením bezdůvodného obohacení (neboť nelze použít sazebník pro přenos kabelem) a namítají promlčení práva za dobu do 13. 7. 2008 s ohledem na dvouletou promlčecí dobu.
3. Soud učinil dále uvedená skutková zjištění na základě označených důkazů.
4. Žalobkyně je kolektivním správcem oprávněným k výkonu hromadné správy práv autorů pro obory literární, vědecký, divadelní včetně hudební složky divadelních her a filmové režie, jak je *soudu známo z jeho úřední činnosti a jak bylo rovněž prokázáno příslušnými rozhodnutími Ministerstva kultury ČR.*
5. 1. žalovaná je podnikatelem s předmětem podnikání mj. šíření rozhlasového a televizního signálu (*náhled stránek www.ctu.cz a výpis z obchodního rejstříku k 1. žalované*).
6. 1. žalovaná poskytovala za úplatu na území ČR v Rozhodné době službu zvanou UPC Direct. Šlo o službu elektronických komunikací, která umožňuje individuální příjem digitálního satelitního vysílání televizního signálu v objednaném rozsahu. Služba spočívá zejména v umožnění příjmu programů zapůjčením vhodného přijímacího komunikačního zařízení a ve vypořádání nároků vysílatele a třetích osob za příjem tohoto signálu. 1. žalovaná umožnila účastníkům služby (osoba, která s 1. žalovanou uzavřela smlouvu) přijímat signál programů, které jsou obsaženy v aktuální programové nabídce UPC Direct a které si účastník objednal jejich označením ve smlouvě, jakož i služby s tím související. Účastník se zavázal za objednané služby platit příslušné poplatky a vzal na vědomí, že

programová skladba může být měněna nezávisle na vůli účastníka i poskytovatele (tj. 1. žalované). Příjem objednané služby je poskytovatelem umožněn prostřednictvím technického zařízení umístěného na adrese uvedené ve smlouvě jako místo instalace; takové zařízení se považuje za koncový bod sítě. *Nyní uvedené nebylo mezi účastníky řízení sporné a je prokázáno všeobecnými podmínkami 1. žalované pro poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací UPC Direct a také formulářem smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací UPC Direct.* Poplatky byly stanoveny v *Cenících služeb UPC Direct účinných v Rozhodné době.* Službu UPC Direct umožňující výběr z nabídky až 150 TV programů nabízela 1. žalovaná také prostřednictvím internetu (*náhled stránek www.upc.cz ze dne 28. 5. 2010*).

7. Totožné služby UPC Direct jako 1. žalovaná nabízela s účinností od 1. 6. 2010 společnost UPC DTH S.a.r.l., jak je prokázáno z jejich *Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupné služby UPC Direct účinných od 1. 6. 2010.* Přejechod zákazníků k nové společnosti UPC DTH S.a.r.l. oznámila 1. žalovaná ve své *tiskové zprávě ze dne 20. 4. 2010* a stejně tak je to popsáno na stránkách www.parabola.cz v článku *Frekvence UPC Direct na satelitech Thor 5 a Thor 6.*
8. Na stránkách www.satelit.digizone.cz (*náhled stránek ze dne 28. 5. 2010*) byl UPC Direct popsán jako nejstarší placená satelitní digitální služba v ČR, kterou provozuje kabelová společnost UPC. Nabízí v podstatě stejné programy jako na kabelu, ale prostřednictvím satelitu se k nim mohou dostat i diváci, kteří nebydlí v dosahu sítí UPC. UPC Direct vysílá přes družice Thor 5 a Thor 6 na pozici 0,8 stupně západně. Na tu je nutné nastavit parabolickou anténu, což v případě UPC Direct většinou provede profesionální firma najatá operátorem. Z programové nabídky je zřejmé, že k dispozici jsou původní české programy (ČT 1, 2, 4 a 24, NOVA, Prima atd.) a dále mnohé programy zahraniční (Eurosport, MGM, Discovery apod.). Obdobně službu UPC Direct anoncovaly také stránky www.ceskamedia.cz ve své *tiskové zprávě ze dne 28. 2. 2006* a stránky www.satcentrum.com v článku *Pět let digitální satelitní televize UPC Direct - několik dat z historie ze dne 30. 9. 2005.*
9. 1. žalovaná oznámila Českému telekomunikačnímu úřadu dne 15. 8. 2005 komunikační činnost podle § 13 zákona č. 127/2005 Sb., jak je *oznámením ze dne 15. 8. 2005* prokázáno. Povolení k provozování vysílacích rádiových zařízení pevné služby pro 1. žalovanou vydal Český telekomunikační úřad *rozhodnutím ze dne 30. 3. 2004, č.j. 10404/2004-613.*
10. Službu UPC Direct abonovalo v Rozhodné době cca 120.000 až 130.000 zákazníků, což je prokázáno *obsahem stránek www.parabola.cz - články vztahující se k počtu abonentů.*
11. 2. žalovaná na základě smluv s jednotlivými vysílately televizních kanálů (Poskytovateli kanálů) distribuuje kanál (program) v digitálním formátu přes družici na území mj. i České republiky. 2. žalovaná je oprávněna kanál digitalizovat, komprimovat, kódovat, dekódovat, šifrovat a odšifrovávat, multiplexovat a přenášet. Poskytovatel kanálu (vysílatel) dodá kanál na zařízení 2. žalované do jejího přijímacího bodu a 2. žalovaná následně kanál přes družici zpřístupní na příslušném území, přičemž se zavazuje k přenosu, up linku (tj. směrování signálu směrem na družici) a šíření kanálu jako celku na Území, bez prodloužení, vymazání, editování, doplnění nebo narušení - jinak, než je technicky nutné pro šíření kanálu - použitím dostatečnou satelitní kapacity na družici k zajištění a vysílání signálu tak, jak je to v průmyslu běžné. Vysílatel se dále zaručil, že obdržel veškeré licence nebo jiná povolení a je vlastníkem práv duševního vlastnictví (včetně autorských práv k hudbě). *Uvedené je prokázáno obsahem smlouvy uzavřené mezi 2. žalovanou a poskytovatelem kanálu IKO Cable TV Service Limited a obdobně smlouvou uzavřenou mezi 2. žalovanou a Českou televizí.*

12. Žalobkyně vyzvala 1. žalovanou k jednání o podmínkách pro udělení licence k přenosu televizního vysílání prostřednictvím satelitní platformy služby UPC direkt *dopisem ze dne 3. 2. 2010*.
13. Ohledně užití autorských děl kabelovým přenosem televizního vysílání uzavřela žalobkyně s 1. žalovanou označovanou jako provozovatel kabelového přenosu hromadné smlouvy podle § 101 AZ (*bromadné smlouvy ze dne 5. 1. 2007 a ze dne 5. 11. 2008*).
14. 1. žalovaná jako převodce a společnost UPC DTH S.a.r.l. jako nabyvatel uzavřely dne 31. 5. 2010 podle lucemburského práva smlouvu o upsání akcií a vkladu části podniku, podle které 1. žalovaná převedla na nabyvatele výměnou za akcie část podniku zabývající se provozováním obchodní divize „direct to home“ tvořící samostatnou část podniku označenou v interní organizační struktuře převodce jako „obchodní divize DTH“. Nabyvatel převezme veškeré závazky týkající se převáděné části podniku (*prokázáno příslušnými partiemi označené smlouvy*).
15. Nyní uvedený nabyvatel podle smlouvy o upsání akcií a vkladu části podniku byl vyzván žalobkyní k úhradě celé předmětné částky, pro niž se vede řízení, s odkazem na to, že byla informovaná 1. žalovanou (převodcem) o převodu části podniku. To je shodné tvrzení jak žalobkyně (která k němu do spisu *založila písemnou výzvu ze dne 15. 7. 2010* vyhotovenou v anglickém jazyce), tak žalovaných, kteří na tuto výzvu výslovně odkazují ve svém vyjádření ze dne 9. 11. 2018, bod 2.2. Tato shodná tvrzení vzal soud za své skutkové zjištění.
16. Na základě nyní popsaného zjištěného skutkového stavu učinil soud následující právní hodnocení.
17. Oč méně byl sporný skutkový stav, o to více bylo mezi účastníky řízení sporné, jakou povahu má předmětná služba UPC Direct (DTH - ze zkratky direct to home) spočívající v principu, že televizní signál obsahující řadu různých televizních programů (podle toho, jak široký okruh programů si zákazník předplatí) je zákazníkovi přiváděn nikoli kabelem, ovšem bezdrátově přes družici. K této zásadní otázce se ovšem nyní již opakovaně vyjádřil Nejvyšší soud ČR, a to jak v rozsudku ze dne 16. 9. 2015, č. j. 30 Cdo 796/2015-424, vydaném v této věci, tak také a zejména v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 30 Cdo 3972/2017-330. Nejvyšší soud jednoznačně dovodil, že ustanovení § 22 odst. 2 AZ je možno vyložit za pomoci eurokonformního výkladu tak, že pod v tomto ustanovení uvedený pojem „kabelový přenos“ lze zahrnout i přenos (sdělení veřejnosti) prostřednictvím družice.
18. Je tedy zřejmé, že je lichá argumentace žalovaných, podle níž jimi provozovaná služba je vysílání rozhlasem nebo televizí dle § 21 AZ. Rovněž též je lichá obrana žalovaných spočívající v tvrzení, že disponovali souhlasem nositelů autorských práv k dalšímu přenosu podle § 22 odst. 2 AZ, jak tuto výjimku zmiňuje v rozhodnutí vydaném v této věci a shora již citovaném Nejvyšší soud. Totiž žalované samy zároveň výslovně uváděly (např. při jednání konaném dne 25. 8. 2016 a v následujícím podání ze dne 29. 9. 2016), že souhlas měly obdržet jen od *některých* vysílatelů (konkrétně jmenovali Českou televizi). Nadto pak při témže jednání žalované dokonce výslovně uvedly, že v době, z níž mají k dispozici smlouvy s jednotlivými vysílateli, nebylo předmětné vysílání přes družici pokládáno za přenos dle § 22 odst. 2 AZ, a proto ani v těchto smlouvách nemůže být souhlas k tomuto přenosu obsažen. To je ovšem, oč tu běží, neboť skutečně ve smlouvě s Českou televizí ze

dne 4. 5. 2005, která byla k důkazu provedena a shora již uvedena, žádný takový souhlas k přenosu dle § 22 odst. 2 AZ obsažen není (a i podle slov žalovaných ani obsažen být nemůže). Nadto se připomíná, že předmětem žaloby je přenos mnoha programů mnoha různých vysílatelů - např. HBO, Eurosport, MTV a mnohé další, jak je shora ve skutkové části rozsudku uvedeno. Z toho plyne, že i kdyby snad u jednoho či jen několika vysílatelů měly žalované souhlas k přenosu dle § 22 odst. 2 AZ (byť soud již uvedl a vysvětlil, že neměly), na věci by to nic nezměnilo, neboť by stejně docházelo k přenosu dle § 22 odst. 2 AZ programů zbývajících vysílatelů bez souhlasu a tudíž neoprávněně (bez právního důvodu). S tím pak souvisí další nedůvodná námitka žalovaných spočívající v absenci nové veřejnosti. Samozřejmě, že zde nová veřejnost existuje, neboť systém „kabelovky bez kabelu“, jak svou službu, o níž v řízení jde, sama strana žalovaná či odborná veřejnost označují, byl vyvinut právě z důvodu, aby dosáhl na tu veřejnost, která nemá možnost sledování distribuovaných kanálů jiným způsobem (není k ní zavedena kabelová televize, případě je nemůže přijímat jiným způsobem). Nelze přehlížet, že za předmětnou službu její uživatelé (klienti 1. žalované) platí; tedy smyslem UPC Direct je prostřednictvím nových technologií zprostředkovat v rámci televizních (případně i rozhlasových) programů autorská díla za úplaty těm (novým) lidem (abonentům), jimž je doposud nebylo možno vůbec anebo v dostatečné kvalitě poskytnout.

19. Za lichou považuje soud též obranu 1. žalované spočívající v tvrzení, že z důvodu převodu části podniku obsahující mimo jiné práva a povinnosti ze služby UPC Direct, tedy též dluh, o který jde v projednávané věci, není pasivně legitimována, neboť smlouva o převodu se řídí lucemburským právem, které nezná institut ručení převodce za dluhy převedené na nového nabyvatele podniku či jeho části. Soud nepokládá za nutné vést dokazování k tomu, zda lucemburské právo takovou úpravu skutečně obsahuje, neboť již jen s ohledem na udržení elementárního veřejného pořádku ve smyslu ust. § 36 v rozhodné době účinného zákona č. 97/1963 Sb. by nebylo stejně možno takové normy cizího státu použít. Totiž pokud by bylo lze bez dalšího a nadobro se zbavit dluhu vůči věřiteli bez jeho souhlasu jen tím, že se v rámci převodu podniku nebo jeho části převede na jiný subjekt, s nímž se dohodne režim lucemburského práva, pak by se obecně dluhy přestaly plnit, respektive jejich vymožení by se stalo nereálným. Každý by se mohl zbavit svých dluhů jen tím, že by je smlouvou podle lucemburského práva převedl na někoho jiného (třeba nesolventního). Tedy i pokud skutečně došlo k převodu předmětného dluhu v rámci převodu části podniku představující službu UPC Direct a i pokud je smlouva o převodu vedena lucemburským právem, které údajně nezná pro ten případ institut ručení původního dlužníka, pak s ohledem na výhradu veřejného pořádku se i tehdy užije ust. § 477 odst. 3 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, podle něhož při uzavření smlouvy o prodeji podniku se k přechodu závazku nevyžaduje souhlas věřitele, prodávající však ručí za splnění převedených závazků kupujícím. Jestliže nabyvatel části podniku v projednávané věci předmětný dluh nesplnil, byť byl k tomu žalobkyní vyzván (jak shora uvedeno), uplatní se dále ust. § 306 odst. 1 obchodního zákoníku, podle kterého věřitel je oprávněn domáhat se splnění závazku na ručiteli jen v případě, že dlužník nesplnil svůj splatný závazek v přiměřené době poté, co byl k tomu věřitelem písemně vyzván.
20. Soud se dále zabýval otázkou, která ze žalovaných (či zda obě) prováděla v rozhodné době přenos podle § 22 odst. 2 AZ, tedy v rozhodné době prostřednictvím kabelového přenosu užila na našem území autorská díla autorů, jejichž práva kolektivně spravuje žalobkyně, a byla tak povinna žalobkyni hradit příslušné poplatky za užití autorských děl. Uzavřel, že touto žalovanou je toliko 1. žalovaná UPC Česká republika, s. r. o. Ta totiž fakticky s přenosem televizního vysílání na našem území jako jediná obchodovala a zároveň jako jediná příjem vysílání jednotlivým svým zákazníkům v ČR (této nové veřejnosti, jak shora vysvětleno) umožňovala, neboť jako jediná jim na základě dvoustranných smluv a za úplatu

poskytovala zvláštní technické zařízení umožňující příjem signálu se zaplacenými programy a udržovala toto zařízení funkční. Jestliže přenos prostřednictvím družice lze zahrnout pod kabelový přenos, pak ona technická zařízení poskytovaná za úplatu 1. žalovanou k příjmu tohoto přenosu koncovým uživatelem se rovnají kabelu. Tady toliko 1. žalovaná (a nikoli též 2. žalovaná) přenášela televizní vysílání (tedy svými technickými zařízeními přenos umožnila) konečným konzumentům (nové veřejnosti), čímž v rozhodném období užíla autorská díla ve smyslu ust. § 22 odst. 2 AZ a 12 AZ, aniž by k tomu měla svolení a aniž by hradila žalobkyni coby kolektivnímu správci autorskou odměnu. Tedy toliko 1. žalovaná se bez právního důvodu obohatila na úkor osob zastupovaných žalobkyní (neboť toliko ona byla povinna obstarat si svolení a hradit odměnu) a je v souladu s ust. § 451 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, povinna toto bezdůvodné obohacení žalobkyni vydat. Výši bezdůvodného obohacení posoudí soud v konečném rozsudku, který bude v této věci vydán. Soud nepřehlédl, že žalované vznesli námitku promlčení, ovšem učinili tak jen vůči části uplatněného nároku (jen za období do 13. 7. 2008), a proto bylo možno rozhodnout mezitímním rozsudkem, aniž by bylo nyní třeba se námitkou promlčení zabývat.

21. Ve světle všeho uvedeného ve vztahu mezi žalobkyní a 1. žalovanou rozhodl soud podle ust. § 152 odst. 2 o. s. ř. o základu projednávané věci, neboť to vzhledem k její složitosti pokládá za účelné, tak, že co do základu je žaloba důvodná. Ve vztahu mezi žalobkyní a 2. žalovanou žalobu v celém rozsahu zamítl, neboť z důvodů shora předestřených nepokládá 2. žalovanou za subjekt, který v rozhodném období užil autorská díla, o jejichž ochranu v této věci jde, přenosem dle § 22 odst. 2 AZ.
22. O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a 2. žalovanou rozhodl soud postupem podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť 2. žalovaná, která byla v řízení zastoupena advokátem, měla ve věci plný úspěch; náleží jí proto plná náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně vzala během řízení žalobu částečně zpět a soud proto na jednání konaném dne 18. dubna 2013 částečně zastavil řízení v rozsahu, v němž se žalobkyně domáhala, aby jí 1. žalovaná zaplatila částku 2 829 970,90 Kč společně a nerozdílně s 2. žalovanou a aby jí 2. žalovaná zaplatila částku 2 829 970,90 Kč společně a nerozdílně s 1. žalovanou. Tarifní hodnota úkonů právní služby do částečného zastavení řízení činí 5 659 941,80 Kč (§ 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), tj. 30 940 Kč za jeden úkon (§ 7 bod 6. advokátního tarifu). Tarifní hodnota po částečném zastavení řízení činí (vůči 2. žalované) 2 829 970,90 Kč (§ 8 odst. 1 advokátního tarifu), tj. 19 620 Kč za jeden úkon (§ 7 bod 6. advokátního tarifu).

Účelně vynaložené náklady do částečného zastavení řízení sestávají z odměny za zastupování advokátem v rozsahu čtyř úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření žalovaných k žalobě s doplněními a účast na dvou jednáních před soudem) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu. Odměnu je třeba podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu snížit o 20 %, neboť se jednalo o společné úkony 1. žalované a 2. žalované. K odměně soud dále připočetl čtyři paušální náhrady podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši jedné poloviny z 300 Kč, neboť se jednalo o společné úkony dvou žalovaných. Za řízení do částečného zastavení řízení proto náleží 2. žalované náhrada nákladů ve výši 99 608 Kč ($4 \cdot 30940 \cdot 0,8 + 4 \cdot 150$).

Účelně vynaložené náklady po částečném zastavení řízení sestávají z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu jedenácti úkonů právní služby (vyjádření žalovaných k odvolání žalobce s doplněními, účast na jednání před odvolacím soudem, vyjádření žalovaných k dovolání žalobce, vyjádření žalovaných s návrhem na předložení předběžné otázky, převzetí a příprava zastoupení novým zástupcem žalovaných a účast na šesti jednáních před soudem prvního stupně) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu. Odměnu za

všechny výše uvedené úkony je třeba podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu snížit o 20 %, neboť se jednalo o společné úkony 1. žalované a 2. žalované. K odměně soud dále připočetl jedenáct paušálních náhrad podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to ve výši jedné poloviny z 300 Kč, neboť se jednalo o společné úkony dvou žalovaných. Za řízení po částečném zastavení řízení náleží proto 2. žalované náhrada nákladů ve výši 174 306 Kč ($11 \cdot 19620 \cdot 0,8 + 11 \cdot 150$).

Na náhradě nákladů řízení náleží 2. žalované částka ve výši 273 914 Kč (99608+174306), kterou je třeba podle § 137 odst. 1 o. s. ř. zvýšit o 21% DPH, tj. 57 521,94 Kč. Celkem proto náleží 2. žalované na náhradě nákladů řízení částka ve výši **331 435,94 Kč** (273914+57521,94). Platební místo je určeno podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

23. Žalobkyně je povinna podle § 148 odst. 1 o. s. ř. nahradit náklady státu v rozsahu 1/2 částky 6 300 Kč, tj. 3 150 Kč (ve kterém již bylo rozhodnuto o jejím neúspěchu konečným rozsudkem) představující vyplacené tlumočné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je odvolání přípustné k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího do 15 dnů od jeho doručení. Nebude – li splněna povinnost uložená tímto rozsudkem, může se jejího splnění 2. žalovaná domáhat výkonem rozhodnutí.

Praha 15. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu